

MAXIM GORKIJ:

ZTRACENÍ LIDÉ.

POVÍDKA.

Přicházel také mechanik Pavel Solncov, třicetiletý souchotinář. Levý bok měl přeražený ve rvačce a tvář, žlutá a ostrá, jako u lišky, stále klivila se k jizlivému úsměvu. Úzké rty odkrývaly dvě řady černých, nemocí rozpadlých zubů a hadry na jeho úzkých a kostnatých ramenech házely sebou jako na věšáku. Nazývali ho Objedok. Prodával kartáče z mořské trávy vlastní výroby a všlky z jakési zvláštní trávy, které velmi dobře hodily se k čistění šatstva.

Přicházel též vysoký, kostnatý, na levé oko slepý muž, neznámého původu, s poděšeným výrazem ve velikých okrouhlých očích, mlčenlivý, nesmělý, jenž tčkrát byl již pro krádež odsouzen u okresního soudu. Jeho jméno bylo Kyselnikov, nazývali ho však Poltora Tarasa, jelikož byl o polovici vyšší, nežli jeho nerozlučný přítel diakon Taras, jenž zbaven byl kněžství pro opilství a zbyřalost. Diakon byl nízký a ramenatý muž s bohatýrskou hrudí a kulatou, chundelatou hlavou. Neobyčejně krásně tančil a ještě lépe hlušně mluvil. Společně s Poltorem Tarasem volili za svou specialistu řezání dříví na břehu řeky; ve volných chvílích vypravoval diakon svému příteli a každému, kdokoli chtěl poslouchati, báchorky, "vlastní skladby", jak oznamoval. Poslouchajíce tyto báchorky, jichž reky byly vždy svatí, králové, kněží a generálové, i obyvatelé noclehárny opovrhlivě pivali a vyvalovali oči udivením před fantasií diakona, jenž vypravoval s přimhouřenými očima s lhostejnou tváří odporně nestydaté věci a hlušně fantastická dobrodružství. Obrazotvornost tohoto člověka byla nevyčerpatelná a mohutná: mohl tvořiti a hovořiti celý den od rána do večera a nikdy nic neopakoval. V jeho osobě snad zanikl veliký básník a v krajním případě velmi dobrý vypravovatel, jenž dovedl všechno oživit i dokonce i v to vkládal duši svými hlušnými, ale obraznými a silnými slovy.

Byl zde ještě jakýsi nepěkný hoch, jež Kuvalda nazval Meteor. Jednou přišel na nocleh a od té doby zůstal uprostřed těchto lidí k jejich největšímu údivení. Z počátku si ho nevěšali; za dva jako všichni ostatní, odcházeli, aby si vydělal na živobytí večer však stále civěl v této přátelské společnosti, tak že konečně rytmistr si ho povšímaul.

"Hochu! Co jsi zač na této zemi?"
Hoch statečně a krátce odpověděl:

"Jsem — bosák...."
Rytmistr kryticky podíval se na něho. Hoch měl dlouhé vlasy, přihloupou tvář s vyčnívajícím líčnicími kostmi a vyhrnutý nos. Na sobě měl modrou blůzu bez pásu, na hlavě pak trčel mu zbytek slaměného klobouku. Nohy měl bosé.

"Tys — hlupák!" rozhodl Aristid Kuvalda. "Proč zde očumuješ? K ničemu se nám nehodíš.... Piješ vodku? Ne.... Nu, krásti nedovedeš? Také ne. Jdi a uč se, a přijď teprv potom, až stane se z tebe člověk...."
Hoch dal se do smíchu.

"Ne, budu s vámi žít."
"Proč?"
"Tak."
"Ach ty meteor!" pravil rytmistr.
"Hněj mu zuby vyrazím", doložil Martjanov.
"Proč!" osmělil se otázati hoch.
"Tak...."

"A já vezmu kámen a praštm vás do hlavy," pravil uctivě hoch. Martjanov byl by ho stloukl, kdyby byl nezakročil Kuvalda.
"Nech ho.... Jest to, bratře, nějaký tvůj přibuzný a bezpochyby nás všech. Ty bez dostatečné příčiny chceš mu vyraziti zuby; on, podobně jako ty, bez příčiny chce žít s námi. Nu, ať ho čert vezme, neboť my všichni žijeme bez dostatečné k tomu příčiny.... Žijeme, ale proč? Tak! on také tak.... ať dělá, co sám chce...."

"Lépe byste však učinil, mladý človče, kdybyste od nás odešel," radil mu učitel, prohlížeje si toho hochu svými smutnými očima.

Tento neodpověděl ani slovem a zůstal.

Potom mu přivykli a přestali si ho všimati. A on žil mezi nimi a všeho si všlmal.

Všechny vyjmenované subjekty tvořily hlavní stáb rytmistrův, jenž s dobromyslnou ironií nazýval je "ztracenými lidmi." Kromě nich v noclehárně stále zdržovalo se pět až šest obyčejných bosáků. Byli to lidé z vesnice, kteří nemohli pochlubiti se takovou míroulostí, jako "ztracení lidé" a ačkoliv zrovna tak jako oni za kuslí dosti vrtochů osudu, přece byli lidmi daleko zachovalějšími, nežli tiito nebyli tak hrozně demoralisováni. Možná, že pořádný člověk z města jest neskocale horší a odpornější, nežli špatný špatný člověk z vesnice. Toto pravidlo ostře bylo do očí při porovnání ztacených intelligentů se ztracenými mužky, kteří obývali noclehárnu Kuvaldovu.

Hlavním reprezentantem ztracených mužků byl starý hadrát jménem Tjapa. Jsa dlouhý a od poraň vyhublý, držel držel hlavu tak, že brada oprárala se mu o prsa, následkem čehož jeho stín svým tvarem připomínal pohrabáň. Ea face jeho tváře nebylo možno viděti, v profilu však bylo možno rozeznati pouze zahnutý nos, svislý, dolejší ret a huňaté šedé obočí. Co doby se týče, byl prvním nocležníkem rytmistrovým a povídalo se o něm, má kdesi schované veliké peníze. Právě k vůli těmto penězům před dvěma roky "přetáhli" ho nožem po krku a od té doby sklonil tak podivně hlavu. Popíral, že byl měl peníze, říkal, že přetáhli ho jen tak z darebáctví" a že od té doby velmi pohodlně sbírá hadry a kosti, neboť hlava jest stále skloněna k zemi. Když šel houpaovou, nejistou chůzí, bez hole v rukou a bez pytle na zádech — odznaků to svého zanešťanání — zdál se býti člověkem, jenž zamýšlil se tak, že až ztratil vědomí a Kuvalda v takových okamžicích říkal, ukazuje na něho prstem:

"Podívejte se, jak hiedá útluku svědomí kupce Judy Petunnikova, jež mu uteklo! Podívejte se, jak jest toto uprchlé svědomí šedé, odporne a špinavé!"

Tjapa mluvil chraplavým hlasem, tak že sotva bylo rozuměti jeho slovům a bezpochyby proto vůbec málo mluvil a velice miloval samotu. Avšak pokaždé, když do noclehárny přišel nějaký čerstvý exemplář člověka, vystřelěného bídou z vesnice, Tjapa při jeho spatření upadl v tesknou zlobu a neklid. Přenásledoval tohoto nešťastníka s jizlivým posměchem, jenž v podobě zlomyslného chrapotu dral se z jeho hrdla; počítval proti němu některého zlomyslného bosáka, vyhrožoval mu konečně, že sám vlastnoručně ho stluče a oloupí v noci a skoro

vždy dosáhl toho, že postrašený a zmatený mužček ztratil se z noclehárny a více se v ní neukázal.

Tu Tjapa se spokojil a zalezl někde do kouta, kde spravoval své hadry nebo četl v bibli, která byla rovněž tak starou, špinavou a roztrhanou jako on sám. Vyložel ze svého kouta a také tenkrát, když někdo přinesl noviny a předčítal z nich. Obyčejně Tjapa mlčky poslouchal všechno, co se čtlo a hu uce vydychal; na nic se neotáčaje. Když však učitel po přečtení novin je složil, Tjapa napřáhl svou kostnatou ruku a pravil:

"Dej se sem...."
"Nač je chceš?"
"Dej se sem.... Možná že jest tam něco o nás...."
"O kým?"
"O vesnici."

Smáli se mu a hodili mu noviny. Vzal je a četl v nich, jak v jedné vesnici kroupy začily obilí, v druhé shořelo třicet dvorů a v třetí otrávilá žena svou rodinu; četl vše, co píše se obyčejně o vesnici a co líčí ji jako nešťastnou, hloupou a zlou. Tjapa četl všechno to temné a buělé, projevuje tímto zvukem snad soustrast, nebo snad také spokojenost.

Větší část neděle, kteréhož dne nikdy nechodil sbíratí hadry, ztrávil zejména při čtení bible. Při čtení bučel a vzdychal. Knihu držel tak že opřel ji o svá prsa a a zlobil se, když někdo se jí dotkl nebo překažel mu v čtení.

"Eh, ty černočerník!", říkal mu Kuvalda, "což pak tomu rozumíš? Nech toho!"
"A čemu ty rozumíš?"
"Eh, ty čarodějnku! Nerozumím ničemu, ale nečtu vůbec žádných knih...."

"Já však čtu...."
"Nu, jsi při tom přece jenom hloupým," rozhodl rytmistr.

"Když se ti v hláždě uhlázdí hmyz — jž tu působí neklid, ale když ti do ní nalezuou myšlenky — jak potom budeš žít, stará žábo?"
"Nu, já tu již dlouho nepobudu", pravil klidně Tjapa.

Jednou chtěl učitel vypátrati, kde naučil se čtení a psaní. Tjapa krátce mu odpověděl:

"V žaláři...."
"Což pak jsi tam byl?"
"Byl."
"Proč?"

"Tak.... Zmýlil jsem se. Též bibli jsem si odtamtud přinesl.... V žaláři je hezky, bratře...."

"Nu? Jak to?"
"Přivádí to k rozumu. Čísti a psátí jsem se tam naučil...."

Knihu jsem dostal.... Všechno — zdarma...."

Když do noclehárny přišel učitel, Tjapa již dávno v ní žil. Dlouho díval se na učitele — aby mohl podívatí se člověku do tváře, Tjapa byl nucen skloniti celé své tělo na stranu, — dlouho naslouchal jeho hovoru a jednou se stalo, že přisedl si k němu.

"Tak tys takový.... byls učenecem.... Četl jsi bibli?"
"Četl."

"Hm.... pamatuješ na ni?"
"Nu.... pamatuji...."

Stařec sebnul tělo na stranu a podíval se na učitele šedým, přisným a nedověřivým okem.

"Jak se pamatuješ — byli tam Amelikitští?"
"Na?"
"Kde jsou nyní?"
"Zmizeli, Tjapo.... vymřeli!"
Stařec na chvíli umkl, načer znovu se otázal:

"Což Filištínští?"
"Tě! oni...."
"Všichni vymřeli?"
"Ano.... všichni...."

"Tak.... my také vymřeme?"
"Až přijde doba — také vymřeme," odpověděl lhostejně učitel.

Pokračování.

BLEDE ŽENY **SLÁBNOUCÍ MATKY**
NEMOCNE DIVKY
naleznou zdraví a sílu v
DRA. PETRA

HOBOKO

Tento jednoduchý, starý domácí lék přinesl sluneční svit zdraví do mnohých nešťastných domovů. Jest zvláště pro jemné sesilovací vlastnosti velice vhodným pro ženské choulolistivé ústrojí. Vyléčí bolení hlavy, obnoví ztracenou energii a sesílí a zbuduje celé ústrojí. Hoboko možno dostati u zvláštních jednateřů.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
112-114 N.E. Hoyne Av. **CHICAGO, ILL.**

ČESKÁ NEMOCNICE v Crete, Neb.
Jedlá dokonale zařízená česká nemocnice ve Spojených Státech. Přijímá se nemocní stížení všemi vyléčitelnými nemocemi; dávat jest onatím všem nejnovější m stroji a aparátů, jako jsou elektrické stroje, X paprsky, masážní a vibrační stroje, lékařský vzduchový stroj. Nemocní jsou ošetřováni českými ošetřovateli a dostávají se jim toho nejlepšího ošetření. Dokonale izbované zařízením. Nová krásná budova, vytápěná parou a osvětlována elektrinou.
Zvláštní pozornost se věnuje léčení zastaralých nemocí, nemocí ženských, revmatismu, nemoci prsou, zádku, střev, očí, uší, žlázy, průdušnic a operacím. Kdo nemůže se v příjetí, lze se též poraďa udíli pošlou v lehčím případěch a léky, jež Dr. Breuer sám připravuje, se zasílají. Dopíše si pro dotazník, o podrobnosti si píše na řiditele:
Dr. CHAS. H. BRUEBE, CRETE, NEB.

POMNIKY

žulové a mramorové

Frank Novák.

1413-15 So. 13th St., Omaha, Neb.
(naproti Hotelu Praha)
Velký sklad, krásná práce a zaručena. Kupte si pomník v Omaze. Co ušetříte, zaplatíte vám více než cestu

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.
TELEFON 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém západě.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři
LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci úrmy: L. Kirsch Sr., Frick a Gerbetz.
Tel. 544. 1001 Farna. ul., Omaha

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC

v čís. 1306 Farnam ul.
Pravá importovaná piva na čepu. Píseňské z Měšťanského pivovaru v Plzni v Cechách. Hobrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust získalo rozsáblou reputaci.
Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže. 40tf

Jaro se blíží---nastane setba

S koupí farmy nelze otáletí.

UKÁZKA Z NAŠEHO SEZNAMU:
Farma o 40 akrech v okresu Polk v Missouri za \$1,600.
Farma tato leží v dobrém krajině, 2 mile od okresního sídla, velmi krásného to města. Má 40 akrů dobrého, vzdělaného pozemku s černou, hlubokou ornicí. Z města vede kolem ní dobrá cesta. Krajina jest mírně vlnitá. Každodenně bezplatná poštovní doprava. České okolí. Farma obchoána je se dvou stran živým plotem. Staré stavby. Obydlí o 6 světnicích, stáj na 2 a po případě na 4 koně a kurník. Studna s pumpou a stálová vodou u domu. Kolem obydlí nalézá se něco mladých ovocných stromů a drobného ovoce. Farma tato jest pronajata za jednu třetinu úrody. Cena \$1,600. Polovice hotové. Zbytek jest splatný za 2 roky na mortgage, který jest možno obnoviti anebo kdykoli spíšiti. Výhodná koupě.

Farmy v různých státech, od 15 do 240 akrů, v ceně \$1,000 až \$12,000.
Česká Ústřední Pozemková Kancelář
Jan Janák, 508 W. 25. Street, Chicago, Ill.